

РЕШЕНИЕ

№ 16297

гр. София, 13.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 27.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7487** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по повод жалба Х. П. Х. чрез адв. Б. срещу решение № 2153 - 21 -124/14.06.2024 г., на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № [ЕГН]/14 от 20.02.2024г. на длъжностно лице по "Пенсионно осигуряване", като неоснователна.

Жалбоподателят оспорва посоченото решение като постановено в нарушение на административнопроизводствените правила, материалния закон и целта, която той преследва. Твърди, че парашутните скокове нямат тренировъчен или обучителен характер, а са част от служебните му задължения по участие в специализирани полицейски операции. Нещо повече, те са определящи в служебната му характеристика. Сочи се неравноправно положение между военнослужещите и служителите на МВР.

Ответната страна – директора на ТП на НОИ С. -град, редовно призован, се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата и предлага да се отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение и депозира писмено становище.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх. № 2113-21-2088 от 12.04.2023 г. Х. е поискал отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ), като е приложил изискуемите по чл. 2 от Наредбата за

пенсиите и осигурителен стаж (НПОС) за преценка на правото на исканата пенсия.

Към Заявлението са приложени – Служебна бележка с рег. № 1984-00-77 от 28.03.2023 г., издадена от МВР, от която се установява, че Х. Х. е назначен за държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в МВР, считано от 03.01.1997 г. и продължава да служи. Същият има 16г. стаж, в които е изпълнявал парашутни скокове, съгласно Направления по парашутна подготовка №I-59/02.04.2003г и №8121з-1060/18.08.2021г. По искане на органа е получена допълнителна информация с писмо № УРИ 484000-5200 от 09.10.2023г., съгласно която Х. е бил допускан да извършва парашутни скокове, които са част от специализираната подготовка на служителите в дирекция „Специални операции и борба с тероризма“ в Главна дирекция“Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“ /ГДЖСОБТ/. Представени са и заповеди за изпращане на допълнителни възнаграждения за изпълнение на специфични служебни дейности на държавни служители в ДСОБТ, заповед за обявяване на документи, регламентиращ парашутната подготовка в СОБТ, заповед за утвърждаване на Наставление по парашутна подготовка и десантиране в дирекция „Специални операции и борба с тероризма“ при Главна дирекция “Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“. В придружително писмо е посочено, че длъжностите и длъжностните характеристики в дирекция СОБТ са засекретени на осн. чл. 25 от Закона за защита на класифицираната информация.

Към датата на подаване на заявлението Х. има навършена възраст 50г., 07м. и 09 дни, осигурителен стаж от първа категория труд – 27г., 05м., 07 дни като държавен служител по ЗМВР, от втора категория труд – 00г., 00м., 00дни, от трета категория труд – 01г., 06м. и 04 дни. Съгласно чл. 69 ал.2 и ал.9 от КСО държавните служители по ЗМВР придобиват право на пенсия за ОСВ при навършени 54 г. и общ осигурителен стаж от 27 г., от които две трети действително изслужени като държавни служители по посочените закони. с което не отговаря на изискванията на чл. 69 ал.2 от КСО вр. чл. 17а ал.1 т.8 от НПОС за изискуема възраст от 54г. Длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело за осигурителен стаж 1г., 06м. и 04дни наборна военна служба като трета категория труд и 26г., 03м. и 09 дни стаж в ГДЖСОБТ като първа категория труд. Приело е, че Х. отговаря на условията за стаж като държавен служител и общ осигурителен стаж, но не отговаря на условието за изискуема възраст.

В оспореното Разпореждане е извършена е преценка и на правото на жалбоподателя на лична пенсия при условията на чл. 69 ал.4 от КСО, което право е обвързано от извършването на парашутна дейност като основна и определяща за изпълнението на служебната дейност, но е прието, че от ангажираните доказателства се установява, че изпълнението на парашутни скокове е част, а не основна дейност от служебните задължения.

Като краен резултат е отказано правото на Х. за отпускане на лична пенсия за ОСВ, тъй като същия е заемал длъжност „експерт, специални операции“, каквато не е включена в обхвата на разпоредбата по чл. 69 ал.4 от КСО и не може да се приеме, че изпълнението на парашутни скокове е основна и определяща дейност, включена в служебните му задължения, а по отношение на чл. 69 ал.2 от КСО жалбоподателят не отговаря на всички условия.

В хода на административното оспорване на цитираното Разпореждане, директорът на ТП на НОИ С. град на 14.06.2024г. издава оспореното решение, с което е оставил жалбата без уважение като неоснователна, потвърждавайки и доразвивайки доводите на длъжностното лице по "ПО".

Решението е връчено на 16.07.2024 г. по електронен път(л. 124).

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните от страните. От трети неучастващи лица по делото са изискани и приети писмени документи, сред които и класифицирани материали.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 62 състав направи следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в законоустановения срок, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно - -процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Разпоредбата на чл. 117, ал. 3 от КСО разписва, че ръководителят на териториалното поделение на НОИ се произнася по жалбите срещу разпорежданията относно обезщетенията по държавното обществено осигуряване. С оглед на това, процесното решение е издадено от компетентен орган в законоустановената форма. По делото не се установи решението на ответника да е издадено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Оспореният акт е в съответствие с изискванията за форма и при спазване на административнопроизводствените правила, след като са събрани необходимите доказателства и са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за спора.

Съгласно чл. 69 ал. 1 от КСО военнослужещите придобиват право на пенсия при навършване на възраст 52 години и 10 месеца и при 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като военнослужещи по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, като резервисти на активна служба и/или като резервисти на срочна служба в доброволния резерв по Закона за резерва на въоръжените сили на Република България. Ал.2 разписва, че държавните служители по Закона за Министерството на вътрешните работи, Закона за специалните разузнавателни средства и по Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, държавните служители по чл. 11 от Закона за пощенските услуги, държавните служители по чл. 15, ал. 3, т. 1 от Закона за противодействие на корупцията, държавните служители, осъществяващи дейността по охрана на съдебната власт по чл. 391 от Закона за съдебната власт, придобиват право на пенсия при навършване на възраст 52 години и 10 месеца и при 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като държавни служители по посочените закони, по Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" и като военнослужещи по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България.

Съгласно ал.3 държавните служители по Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" придобиват право на пенсия при навършване на възраст 52 години и 10 месеца и при 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени по Закона за Държавна агенция "Национална сигурност", на военна служба или по законите по ал. 2.

Ал. 4 гласи, че лицата по ал. 1, 2 и 3, прослужили 15 години на длъжности от летателния състав, парашутистите, екипажите на подводните съдове и водолазния състав, придобиват право на пенсия при навършване на възраст 42 години и 10 месеца.

Съгласно ал. 9, от 31.12.2016 г. възрастта при лицата по ал. 1 – 7 се увеличава от първия ден за всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 55 – годишна възраст за лицата по ал. 1, 2, 3, 5, 5а и до 45 -годишна възраст за лицата по ал. 4 и 7., а ал. 10 разписва , че право на пенсия при условията на ал. 1 – 9 имат и лицата, които са изпълнявали военна или държавна служба по законите по ал. 1 – 3, 5 и 5а лицата, които са били на длъжностите по ал. 4 и 7, и служителите, които са извършвали дейностите по ал. 6.

Спорът между страните е материалноправен и се заключава в това дали заеманата от оспорващия длъжност е на парашутист, с което същият да отговори и на последното кумулативно изискване на чл. 69, ал. 4 КСО.

Безспорно е, че жалбоподателят е прослужил 16 г. , в които е изпълнявал парашутни скокове, съгласно Наставления по парашутна подготовка и утвърдените годишни тематични планове, като е изпълнил общо 584 парашутни скока , както и че е назначен на държавна служба в МВР, считано от 03.01.1997г. на длъжност „експерт, специални операции“/л.18/. Същият към датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия е навършил възраст 50г., 07м. и 09 дни, т. е. отговаря първите две от кумулативните изисквания – възраст и стаж по чл. 69 ал.4 от КСО.

Видно от кореспонденция между ответника и МВР, ГДЖСОБС /л.29/ Дирекция „Специални операции и борба с тероризма“ е специализирана структура за противодействие на терористични действия, защита на стратегически обекти, предотвратяване и пресичане на тежки престъпления, изпълнението на парашутни скокове е част от специализираната подготовка на служители, която се осъществява при изпълнение на Наставления по парашутна подготовка № I-59/02.04.2003г., №8121з-1030/18.08.2021г. и утвърдените годишни тематични планове. Представена е Заповед №484з-4817/29.11.2023г. за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР, в случая за извършване на парашутна дейност петнадесет години /л.46/. Представен е и документ, регламентиращ парашутната дейност в СОБТ – Заповед на министъра на вътрешните работи, Наставление по парашутна подготовка и десантиране в Дирекция СОБТ при ГДЖСОБТ/л.91-119/ и Заповед за одобряване на ръководството от министъра на отбраната на РБ, самото ръководство, касаещо Българската армия. /л.48-89/. Видно от Заповед №1984д-122/25.10.2016г. е изплатено еднократно допълнително възнаграждение за изпълнение на специфична служебна дейност, а именно парашутни скокове за периода 29.09.2016-08.10.2016г. на жалбоподателя. Представени са Заповеди, касаещи допълнително възнаграждение за същата дейност /л.152-167/, както и Заповеди за назначаване на служители в МВР, преназначаване и назначаване на длъжност от СОБТ – МВР. Приложена е и парашутна летателна книжка /л.176-205/ и парашутна книжка, издадена на бланка, носеща надпис Командуване ПВО и ВВС, но подписана от командир на

поделение СОБТ МВР.

По делото са приложени документи – длъжностни характеристики за длъжностите „експерт специални операции VI-II степен“ и „експерт специални операции VI-I степен“, които е заемал жалбоподателя, съдържащи класифицирана информация. От същите е видно, че относно длъжността „експерт специални операции II степен“ липсват данни да е свързана с парашутна дейност и осъществяване на парашутни скокове, а по отношение на длъжността „експерт специални операции I степен“ е предвидено изпълнението на парашутни скокове да се изпълняват по заповед.

При анализа на всички документи се установява, че действително Х. Х. е изпълнявал парашутна дейност по повод служебните си задължения, обстоятелство което не е спорно и е доказано, но същият не е бил парашутист по смисъла на чл. 69 ал.4 от КСО, тъй като липсват доказателства парашутните скокове да са били основни дейности по изпълнение на службата му. Представените Заповеди за изплащане на допълнителни възнаграждения не само не оборват този извод, но и са в потвърждение на факта, че парашутните скокове са били допълнителна, специфична, но не и основна и определяща дейност. От съдържанието на същите е видно, че изпълнението на парашутна дейност е инцидентно, за определени периоди от време, а не постоянно. В случай, че е парашутната дейност е основна такава, определяща служебните му задължения би следвало да не се заплаща извънредно и допълнително, а да е включена в основното месечно възнаграждение. Отделно от горното, видно от парашутните книжки всички скокове са тренировъчни, т.е. не са извършвани по повод служебни задължения при полицейски операции, а представляват част от специализираната подготовка. Това обстоятелство се установява и от текста на чл. 7 от Наставлението от 2021г., в който е посочено, че парашутната подготовка и десантирането е само елемент от специализираната подготовка на служителите от ДСОБТ при ГДЖСОБТ.

От изложеното съдът формира извод, че липсват доказателства за това парашутната дейност, извършвана от жалбоподателя да е основна и определяща за изпълнението на служебните му задължения.

Привилегированите условия, предвидени в чл. 69 ал.4 от КСО за придобиване на право на пенсия изисква стриктно спазване на всички предпоставки, в това число да е налице заемана длъжност като парашутист, което предполага заемана основна длъжност парашутист, а не извършване на скокове с цел поддържане на квалификация. Това изключва възможността стажът за 16-годишния период, през който е поддържана тази квалификация да се определи като положен при условията на чл. 69 ал.4 от КСО.

Възраженията на жалбоподателя относно неравноправно третиране на служители на МВР и тези на МО не следва да се разглеждат в настоящето производство.

При така установеното фактическо и правно положение съдът намира жалбата, подадена от Х. П. Х. за неоснователна. По делото не се установи решението на ответника да е издадено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не са налице противоречия с материалноправни разпоредби, както и несъответствие с целта на закона. Изложеното дотук води до извода за законосъобразността на обжалваното мотивирано решение на директора на ТП на НОИ – С. град. Поради това жалбата ще следва да бъде отхвърлена като

неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да се присъдят сторените разноси. При направено възражение от жалбоподателя за прекомерност на възнаграждението в максимален размер от 240лв., съдът счита за справедливо и съответно на сложността на казуса и процесуалната активност на ответника да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 200, 00 лв./двеста/на осн. чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София град, Трето отделение, 62 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. П. Х. срещу Решение № 2153 - 21 -124/14.06.2024 г., на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № [ЕГН]/14 от 20.02.2024г. на длъжностно лице по "Пенсионно осигуряване", като неоснователна.

ОСЪЖДА Х. П. Х. [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ С. град сумата от 200/двеста/лв. разноси по делото.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд.